

Микола Скригонюк

В И Ш К Р Е Б К И

Збірник віршів

Київ
2020

УДК 821.161

C458

Скригонюк М.І

C458 Вишкребки : збірник віршів. Київ : Видавництво Ліра-К,
2020. . — 102 с.

ISBN 978-617-7910-14-4

*«Вишкребки» – це віршів збірка,
за авторством Скригонюка.
В поезію – нова добірка,
Майже що на півтюка.
Віршів тема,
Що тут є у збірانیці –
Життєвих явищ хризантема,
Про грандіозне і дрібниці.*

УДК 821.161

ISBN 978-617-7910-14-4

© Скригонюк М.І., 2020

© Видавництво Ліра-К, 2020

ЗМІСТ

ПЕРЕДМОВА	5
Міст у вічність	7
Квіти.....	8
Квиток долі.....	10
Чорне лихо.....	12
Дома.....	14
Усім хліба черстві.....	15
Байдужий марець.....	16
Роздуми Тамари.....	18
До кращого	20
У згоді	21
Людський чин	22
Я любила твого батька	24
Двоє	28
Ніч і день	30
Я вірші, як ягнята, пас	31
У черзі	32
Любов і лють	36
Одарочка	39
При глузді	40
Вічне	41
Закон	42
Помилка	46
Ми.....	49
Душі вкрай тверді	50
Не існує друзів вічних.....	52
Ще казав Святий Ілля	54
Невідома Україна	56
Тримайтесь купи й ви	58

Ти і навпаки.....	60
Чи буде з всього цього толк.....	61
України цвів кучочок	62
Зійшлись в ціні	63
До сходу сонця.....	64
Купання у вицвіті.....	65
Головне робіть!.....	66
Навчайтесь гарно жити	67
Єдине ціле	68
Одеса-діва	70
А між ними Бог.....	74
Біжи – пізнай.....	76
Кубанська Україна.....	78
Степи Донбасу	81
Мінлива	82
За правду, гей	83
Іскра Божа.....	84
Достойного до вінця.....	85
Правда про тлум.....	88
Те, що маємо	90
Вишкребки.....	92
На цвинтар мамо, часто не ходіть.....	95
Плач вдови АТО	98
ПІСЛЯМОВА	101

ПЕРЕДМОВА

Передмова в збірці,
Зібраних віршів –
Це світло у зірці,
Або торба без коржів.

Що є сутність передмови
У праці поетичній?
Позбавляє тих всіх мови,
Хто до творчості дотичний.

Читачу незнайомий,
Ти поваги гідний.
Я не автор сьомий,
Що тобі потрібний.

Втім, ця збірка невеличка,
Що «Вишкребки» назву має,
Поезії рукавичка,
Про яку не всякий знає.

Збірка зможе зацікавити
Тебе віршами осібними –
Не будем лукавити
Думками геть бідними.

Збірка проте не багата,
Розсудиш згодом сам.
Вона легка, як та вата,
А вірші – на душу бальзам.

Це, якщо герой ти духом,
За Україну – державу борець,
Їздиш у сідлі верхом,
Не промосковський молодець.

«Ти ж пробував сам писати
Вірші про кохання.
До речі мав би не згасати,
Бо їх, на друзів своїх прохання,
Вечорами трішечки читав,
Від гордості засмагав.

Клекоче вічність у тобі,
Горить живим вогнем –
Ми у фортеці на горбі,
З Україною в серці живем.

Нас мільйони українців –
Матір нашу захищають,
Прикривають інші з шанців –
Герої справжні не вмирають.

Любов, кохання і відвага –
Ця тема вічна в Україні,
Масивна надто у неї вага
У щасливі і нещасні дні.

Міст у вічність

Небо – Бога престол,
Оного Земля основа.
Людство – золото і тол,
Його оберіг підкова.

Бог – Всесвіту Творець,
Інакше Вищий Розум.
Людина всяка з часом мрець –
Радість за життя відчує й сум.

Він хто Творець
Природою своєю?
Якого плану є гінець,
Якою ходить колією?

Пізнає людство світу зміст –
Припинить свавілля чинити,
Прокладе у вічність міст,
Інших розпочне мирити.

22 травня 2019 року

Квіти

Купаються волошки в житі,
На сонечку загорають –
Таке щастя у житті
Люди у дитинстві мають.

Колосяться васильки
Ніжно так, немов пташата.
Прожити варто скільки,
Щоб зрозуміти маму, тата.

Грицики у зернових
Обожнюють гратись!
У них багато друзів нових –
За все вони люблять братисьь.

Молодий барвінок
Водить теж танок,
Згодом – хоровод,
Та на весь город.

Польова гвоздика
Дрібнесенька, дика,
Загадкова квітка –
Рожева лебідка.

Серед трав ромашки
Ростуть соромливо, –
Кохаються в них комашки,
Усім нам на диво.

Червоні маки польові –
Провісники долі:
Горді, пишні, вольові
Пишаються в колі.

Кульбаба також лугова
З сонцем розмовляє –
Порука в неї кругова,
Вона з ним гуляє.

Хризантеми гуртуються
На протягах у морози,
Так повільно гартуються
Не зраджують музи.

Зацвіте, зав'яжеться –
На холоді примерзне
І хто, як не божиться,
А буває різне.

Хризантеми квіти
У твоїх руках,
У хороводі діти,
По усіх боках.

Люди,
Квітами будьте!
Не доводьте до біди,
А, головне – будь-де!

5 січня 2019 року

Квиток долі

Біля коханої села
Глуха кропива зацвіла,
Її малята квіточки –
Сини веселі й дочечки.

Молодої, поміж неї
Кропиви доброї тієї,
Босим по землі іду,
Допоки стежечку знайду.

Роса гілки покриває,
На одяг кульками стрибає.
Ногам слизько –
Ослін близько,
Хіхікає десь дівчисько.

Стежину згодом відшукав –
Вона ховається в тумані...
Дощем вечір плакав,
Видніються церкви бані.

Стежка в'ється
Серпантинном;
Серце б'ється –
Я під тином.

У траві неподалік
Заспівали цвіркунці,
Весна приймає в усіх залік –
Несу квіти у руці.

Це, щоб коханій дарувати,
Освідчитись, заблукати
У почуттях позаземних,
Світлих і богемних.

У житті своєму всякий
Залік весні складає –
Кому важкий, кому легкий
Квиток долі попадає.

3 лютого 2019 року

Чорне лихо

Тихо,
Вітер не дихне...
Зачаїлось чорне лихо,
Лютий атмосферу гне.

Холод неймовірний
Пробирає до кісток –
Вірний і невірний
Шукає теплий захисток.

Погнав вітер темні хмари,
Як пастух овець отари, –
Не з кожного оболонку сніг,
Хоч доброчинно всюди ліг.

Зима – сестра вовча,
Нерозумних ловча.
Перевороти у погоді
На півдні, півночі і сході,
У пору всюди зимову
Такі, що відбирає мову.

Зимою й захід особливий
Щодо атмосфери стану;
Він такий же, як світ сивий,
Причім куди не гляну.